

РЕШЕНИЕ

№ 1634

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 01.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **12658** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл .АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ и е в стадии след отмяна Решение № 1177/25.02.2021 година, постановено по адм. дело №6826/2017 година от страна на ВАС, в частта, в която е отхвърлен иска на Д. К. Д. от [населено място] за разликата над 4253,23 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени в периода от 25.07.2014 година до 06.11.2014 година, вследствие на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите на [фирма] в императивния срок от пет работни дни , съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл.1, параграф 3 ,буква і от Директива 94/19/ ЕО на Европейския парламент и на съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити до 8627,97 лева и за периодите от 30.06.2014 година до 24.07.2014 година и от 07.11.2014 година до 04.12.2014 година.

В исковата молба се развиват подробни доводи за основателност и доказаност на исковата претенция и се иска да бъде осъден ответникът да заплати посочената сума. Заявява претенция за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, ищецът- Д. К. Д., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита. Заявена е претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- БНБ редовно и своевременно призован се представлява от

юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана, и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на исковата молба развива в представената по делото писмена защита.

СП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Тъй като при новото разглеждане на делото, дадените указания по тълкуването и прилагането на закона са задължителни за съда и производството започва от незаконосъобразното действие, което е довело до отмяна, АССГ намира, че не следва да обсъжда фактическа обстановка, а само да се произнесе в отхвърлителната част на иска.

Съдът намира, че искът за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди за разликата над уважения размер от 4253,23 лева до предявения размер от 8627,97 лева и за периодите от 30.06.2014 година до 24.07.2014 година и за периода от 07.11.2014 година до 04.12.2014 година за неоснователен и недоказан. Съображенията за това са следните:

От приложените по делото доказателства и по-конкретно от Анекс № 101764 към Рамков договор за платежни услуги за потребители за откриване на банкова сметка при условията на безсрочен депозит „Плюс“ от 25.03.2013 г., сключен между Д. Д. и [фирма] е видно, че ищецът е бил вложител в [фирма] и съгласно чл. 9, ал. 1 от Анекса, сумите по банковата сметка са защитени от ФГВБ до размер от 196 000 лева, а ал. 3 определя, че изплащането на сумите започва не по-късно от 20 работни дни от датата на решението на БНБ за отнемане на лиценза за банкова дейност на търговската банка, съгласно чл. 23, ал. 5 от ЗГВБ, като при наличието на изключителни обстоятелства фондът може да удължи срока с не повече от 10 дни. На 20.06.2014 г. на основание чл. 115, ал. 2, т. 2 и т. 3 от Закона за кредитните институции с решение № 73 Управителният съвет на БНБ е поставил К. под специален надзор за срок от три месеца; на 27.10.2014 г. БНБ е внесла в НС Доклад за ситуацията в К. и предприетите действия; на 06.11.2014 г. БНБ е отнела лиценза на К., а на 04.12.2014 г. Фондът за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ, Фондът/ започнал изплащане на същите. Прието е също за безспорно по делото, че на 04.12.2014 г. на ищеца е изплатена сумата по депозита.

При предходното разглеждане на делото, АССГ позовавайки се на допуснатата по делото съдебно - счетоводна експертиза и постъпило писмо от [фирма] е осъдил БНБ да заплати на ищеца обезщетение за имуществени вреди в размер на 4253,23 лв., претърпени в периода от 25.07.2014 г. до 06.11.2014 г., вследствие на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма] в императивния срок от пет работни дни съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, пар. 3, буква i от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити. В останалата част до пълния предявен размер на иска за сумата от 8627,97 лв., и за периодите от 30.06.2014 г. до 24.07.2014 г. и от 07.11.2014 г. до 04.12.2014 г. и е отхвърлил същия като неоснователен и недоказан.

Настоящият съдебен състав намира, че с Решението си от 20.06.2014 година БНБ е

извършила обективната констатация, че по нейно виждане „К.“ изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи, т.е. извършила е констатацията, че депозитите са неналични по смисъла на чл.1, §.3, подточка i) от Директива 94/19, поради което в срок от 5 работни дни от тази констатация е следвало да постанови изричен акт по чл.1, §.3, подточка i), ал.2 от Директивата - задължение, което произтича от директно приложимото право на ЕС. Съгласно Решение по дело C-571/16 на СЕС т.117 разпоредбата на чл.1, т.3, подточка i) от Директива 94/19 има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят на частноправните субекти права, които да позволят на вложителите да предявят искове за обезщетяване за вредите от късното изплащане на депозитите.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска според който разпоредбата на чл.79, ал.8 от ЗКИ сочеща, че отговорността на надзорния орган може да бъде ангажирана само ако вредите са причинени умишлено. Както е приел СЕС в решението по дело C-571/16, т.125 и т.126, в съответствие с принципа на ефективност националните процесуални норми не трябва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза, а условието по чл.79, ал.8 излиза извън обхвата на условието за достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза. След като разпоредбата на чл.1, т.3, подточка i) от Директива 94/19 има директен ефект неоснователно ответникът твърди, че не е бил законово овластен да вземе това решение и следователно същото би било нищожно. Както е приел С. в Решение от 9 март 1978г., S т.14-16, директният ефект означава, че нормите на общностното право трябва да имат пълно и еднакво действие във всички държави членки от момента на влизането им в сила и за целия срок на тяхното действие. Следователно тези разпоредби са пряк източник на права и задължения за всички, до които се отнасят, независимо дали това са държави членки, или частноправни субекти, които са страни по правоотношения, регулирани от правото на Общността. Тази последица също така засяга всеки съд, чиято задача като орган на държава членка е да защитава в рамките на своята компетентност правата, предоставени на частноправните субекти от общностното право.

При това тълкуване и изричното произнасяне от СЕС, че чл.1, т.3, подточка i) от Директива 94/19 има директен ефект, именно тази разпоредба, като пряк източник на права и задължения, овластява и задължава БНБ да установи неналичността на депозитите с изричен акт, различен от акта, с който се отнема лиценза поради неплатежоспособност. Като не е взела това Решение в императивния 5 дневен срок, БНБ е нарушила правото на Съюза, с което първото условие за ангажиране на отговорността на Държавата е изпълнено. Това нарушение се преценява от настоящия състав и като достатъчно съществено за да ангажира отговорността на държавата. В т.105 от решението на СЕС по C-571/16, е посочено, че от практиката на Съда следва, че такова нарушение предполага явно и значително неспазване от държавата членка на границите, които са наложени на нейното право на преценка. Факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са по-конкретно степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма, обхватът на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните органи, извинимият или неизвиним характер на евентуална грешка при прилагане на правото, умишленият или неумишлен характер на допуснатото нарушение или причиненото увреждане, или още

обстоятелството, че с поведението си институция на Европейския съюз може да е допринесла за неприемането, приемането или запазването в разрез с правото на Съюза на определени национални мерки или практики. В случая свободата на преценка на БНБ без съмнение е ограничена от срока по чл.1, т.3, подточка i) от Директива 94/19. Тъй като разпоредбата ясно посочва при какви условия и в какъв срок се установява неналичността на депозитите, ако тези условия са изпълнени, компетентният орган е длъжен в императивния петдневен срок да установи, че депозитите са неналични - т.108 от решението по С-571/16. От установените по делото факти безспорно се установява, че след като БНБ е била уведомена от К. за финансовите ѝ затруднения и проблемите с ликвидността, БНБ е взела решение и е поставила К. под специален надзор за опасност от неплатежоспособност и е постановила спиране на всички операции и плащания. Така, въпреки че е преценила, че К. е застрашена от неплатежоспособност и че със собственото си решение за поставяне на банката под надзор е възпрепятствала изплащането на депозитите за по-дълъг период, БНБ не е направила установяването в императивния петдневния срок по чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19, което е щяло да задейства компенсирането на засегнатите вложители съгласно чл.7, пар.1 и чл.10, пар.1 от Директивата и това е съществено нарушение на чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19 - вж. в този смисъл т.95 от заключението на ген.адвокат К. и т.115 от Решението по С-571/16.

Предвид изложеното, съдът приема, че ищецът е доказал наличието на имуществени вреди, причинени от нарушението на правото на ЕС от страна на БНБ, както и наличието на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на ответника и претърпените вреди, която да е пряка и непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действията от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“ е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от отмяна на Постановлението

за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.

Имуществената вреда може да се заключава и в това, че лицето пропуска да осъществи една полза – че пропуска да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички изгледи за това. Деянието го лишава от тази възможност – от една сигурна облага.

Според Тълкувателно решение № 3 от 12 декември 2012 година на ОС на ГК и ТК на ВКС неточното изпълнение на договорните задължения поражда правото на кредитора да иска от длъжника изпълнение заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение (чл. 79, ал. 1 ЗЗД). Съгласно разпоредбата на чл. 82 ЗЗД, регламентираща обема и границите на отговорността за вреди от виновно неизпълнение на договорните задължения, обезщетението обхваща всички причинени вреди, които са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението, като при недобросъвестност на длъжника – обезщетението обхваща всички преки и непосредствени вреди. Според посочената разпоредба, подлежащите на обезщетяване имуществени вреди са два вида – претърпяна загуба и пропуснатата полза. Както в правната доктрина, така и в съдебната практика, пропуснатата полза се дефинира като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора.

Установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването.

Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Само ако бъде доказано, че при точно изпълнение на длъжника имуществото на кредитора е могло да бъде увеличено, ще бъде постигната целта на предвиденото в чл. 82 ЗЗД обезщетяване – да се поправят претърпените от кредитора вреди, без да се допусне обогатяването му за сметка на длъжника. На обезщетяване подлежат не всички пропуснати от възложителя ползи, а само тези, които са били предвидими за страните по сделката към момента на пораждане на задължението и са пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. Това са ползите, чието пропускане, с оглед специфичните за случая обстоятелства и при проявена грижа на добрия стопанин/добрия търговец, страните са могли и са били длъжни да предположат и което е причинено именно от неизпълнението, т. е. което представлява негов необходим и закономерен резултат. Освен фактите, относими към основанието на претенцията – пропускане на твърдяната полза, предвидимост на същата към момента на пораждане на задължението, респ. недобросъвестност на длъжника и причинна връзка между пропуснатата полза и виновното неизпълнение на длъжника, на доказване от страна на кредитора подлежи и размерът на пропуснатата полза, като се съобрази, че по отношение на размера изискването за предвидимост не се отнася. Когато за целите на обезщетението, при определена категория пропуснати ползи законодателно е нормиран начина на определянето им, съвместяващ принципите и критериите за оценка, възприетата с нормативен акт методика е приложима .

Пропуснатата полза е осуетена сигурна възможност за увеличаване на имуществото на един правен субект, което е пропуснато увеличение съгласно твърденията на ищеца представлява нереализирана лихва, неполучени граждански плодове от използване на паричната сума, както и съизмеряване със законната лихва, но нарастване на имуществото ще бъде налице, когато от използването на паричната сума се получава материално благо, което съдебната практика приема, че установяването на пропуснатите ползи става като се изхожда от нормалното, закономерно настъпване на същите, ако обезпечението не беше наложено - т. е. ако сумата по банковите сметки на ищеца беше в разпоредителната му власт, но при претенция за пропуснати ползи следва да съществува сигурност за увеличение на имуществото, а не същото само да се предполага и пропуснатите ползи следва да имат качество на реалност и сигурност. Законната лихва е обезщетение, предвидено за репариране на вредите от забавено изпълнение на парично задължение, което предполага наличие на главен дълг и забава на задълженото лице.

Вярно е, че БНБ няма правомощия да изплаща на вложителите сумите по гарантираните депозити, но това не води до извод, че тя не може да бъде задължена за акцесорно задължение за лихва. Макар размерът на претендираното от ищеца обезщетение за имуществени вреди да е определен чрез стойността на законната лихва за периода на забава, то не е лихва. В този смисъл и в контекста на деликтната отговорност на държавата за претендираните вреди, по препращане от §1 от ЗР на ЗОДОВ, е приложима и общата давност по чл.110 от ЗЗД, а не кратката давност за лихви по чл.111, буква в) от ЗЗД. Неоснователно ответната страна поддържа, че законната лихва не може да бъде измерител на твърдените от ищцата вреди. Ищецът е имал притежание върху движими вещи - парични средства, правото на собственост върху които не е можел да упражнява, поради бездействието на БНБ да защити това негово притежание, като издаде акт по чл.1, т.3, подт. и) от Директива 94/19, с който да даде старт на компенсационния механизъм по чл.10 от Директивата.

С неизпълнение на задължението си по чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19 БНБ е нарушила чл.1 от Протокол 1 към ЕКПЧ, според който всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Многократно в практиката си Съдът по правата на човека е приемал, че намесата при мирното ползване на собствеността трябва да постига "справедлив баланс" между изискванията на обществения интерес и изискванията за закрила на основните индивидуални права. Трябва да е налице разумна връзка на пропорционалност между използваните средства и целта, преследвана с която и да е било мярка, лишаваша дадено лице от собственост - [фирма] срещу Б., 20.11.1995г., §38; Ян и други срещу Германия, 30.06.2005г., § 93. С оглед характера на нарушението няма как да се приеме, че поради защита на обществения интерес ищецът е бил лишен от своето парично притежание за срок, по-дълъг от предвидения в Директива 94/19. Именно своевременното изпълнение на задължението по чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19 би защитило в максимална степен освен правата на вложителите и обществения интерес, доколкото цел на директивата е не само защита на вложителите, а и стабилност на банковата система, която може да се постигне само ако държавите членки спазват предоставените на вложителите гаранции, въз основа на които да считат депозитите си за защитени. От съображения 8 и 9 от Директивата, следва, че за вложителите е от съществено значение да имат постоянен достъп до техните спестявания, поради което неосигуряването на достъп до депозитите за срок по-дълъг от установения в директивата без съмнение е довело до нарушение на правото на собственост на ищеца. Предвид практиката на ЕСПЧ, следва и че при нарушения на чл.1 по Протокол 1, размерът на обезщетението трябва да е разумно свързан със стойността на отнетата собственост, съответно на нарушеното право на мирно, необезпокоявано притежание - Решение по дело Г. и М. срещу България., §38. Начините на обезщетяване, предвидени във вътрешното право, са от значение при преценката дали спорната мярка спазва изисквания справедлив баланс и по-специално дали натоварва жалбоподателите с непропорционална тежест. Съдът по правата на човека вече се е произнасял, че лишаването от собственост без заплащане на обезщетение в размер, разумно обвързан със стойността ѝ, представлява непропорционална намеса, а отсъствието на каквото и да било обезщетение може да се счете оправдано по смисъл на чл.1 от Протокол 1 единствено при изключителни обстоятелства. Обезщетението, което държавата дължи, трябва във всички случаи да бъде равностойно на претърпяната вреда, така че да осигури ефективна защита на нарушеното право. При липса на разпоредби в правото на ЕС по отношение на размера на дължимото обезщетение, се прилагат принципите на процесуалната автономия, равностойността и ефективността. Съгласно закона, при паричните притежания обективният измерител на стойността на нарушеното право, и следователно, справедлива компенсация, с която може да се възстанови справедливия баланс по чл.1 от Протокол № 1, е именно размерът на законната лихва по чл.86 от ЗЗД.

Ето защо, съдът не споделя становището на ответника, че вреда липсва. Законната лихва е механизъм за обезщетяване на претърпени вреди, без кредиторът да е длъжен да ги доказва. Предвид качеството на парите да са универсален и санкциониран от държавата измерител на потребителната стойност на благата въпросът за тяхното оползотворяване не стои. Ползването им има своята пазарна цена и кредиторът я губи, когато длъжникът не изпълнява навреме задължението си. Именно тази стойност се презумира от разпоредбата на чл.86, ал.2 от ЗЗД. Следва да се посочи, че в диспозитива от Решението на СЕС по дело С-571/16 изрично е

прието, че член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14, трябва да се тълкува в смисъл, че предварителното предявяване от титуляря на банков депозит до съответната кредитна институция на искане за плащане, което не е изпълнено, не може да бъде условие за установяване на неналичността на този депозит по смисъла на тази разпоредба. Достатъчно условие за изпадане на БНБ, респ. на ФГВБ в забава по отношение на вложителите е изтичането на императивния 5 дневен срок по член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19 и то безспорно е настъпило. В случая е без значение обстоятелството, че не БНБ, а ФГВБ е компетентен да изплаща гарантираните депозити, т.к. именно Решението по чл.1, пар.3, подт.i, ал.2 от Директивата, което БНБ е била длъжна да вземе, падежира вземането на ищеца. Фондът не разполага със самостоятелност при определяне на началната дата на изплащане на гарантираните депозити. Действията, които ФГВБ следва да предприеме и конкретно задължението му да започне изплащане на гарантираните депозити, са пряко обусловени от Решението на БНБ, с което депозитите се обявяват за неналични. Едва след постановяване на Решението на БНБ за обявяване на депозитите за неналични, за Фонда възниква парично задължение към всеки от вложителите до размера на гарантираните депозити. Така, постановявайки изискуемото от Директива 94/19/ЕО Решение на по-късна дата, БНБ е станала причина за забавеното изпълнение на паричното задължение от ФГВБ, именно БНБ е причина за забава на изпълнението на паричното задължение към ищеца и това обосновава пряката причинно-следствената връзка между извършеното нарушение и претърпените вреди. След като забавеното изпълнение на паричното задължение е следствие от извършеното от БНБ нарушение на чл.1, пар.3, подт. i) от Директива 94/19/ЕО, това е и основанието за приложението на чл.86 от ЗЗД. Обстоятелството, че ФГВБ обвързва началото на срока от 20 работни дни за изплащане на гарантираните депозити с Решението за отнемане на лиценза на кредитната институция е ирелевантно, т.к. както е приел СЕС в т.1 от Диспозитива на Решението по дело С-571/16, че разпоредбите на чл.1, т.3 и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО не допускат национално законодателство, което се отклонява от сроковете за установяване неналичността и за изплащане на депозитите.

Предвид императивния характер на сроковете за обявяване на депозитите за неналични и за стартиране на тяхното изплащане, в контекста на съображение 9 от Директива 94/19/ЕО - изискващо схемите за гарантиране на депозити да се намесят веднага след като депозитите са станали неналични, съдът приема, че липсата на достатъчно средства във Фонда за покриване на гарантираните депозити не може да се противопостави на правата на вложителите и поради това не изключва нито съществения характер на нарушението, извършено от БНБ, нито причинно-следствената връзка с претърпените в следствие на това нарушение вреди. Не е спорно, че с Решението си от 20.06.2014 г. БНБ е извършила обективната констатация, че по нейно виждане „К.“ изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи, т.е. извършила е констатацията, че депозитите са неналични по смисъла на чл.1, пар.3, подточка i) от Директива 94/19, поради което в срок от 5 работни дни от тази констатация е следвало да постанови изричен акт по чл.1, пар.3, подточка i), ал.2 от Директивата. Тази разпоредба както е посочил и СЕС, има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят на частноправните субекти права, които да позволят на вложителите да предявят искове за обезщетяване за вредите от късното изплащане на депозитите. В тази насока следва да се посочи, че с оглед принципа на примат на общностното над националното право, като не е

взела решение в императивния 5-дневен срок, БНБ е нарушила правото на Съюза, с което първото условие за ангажиране на отговорността на държавата е изпълнено. В случая за държавата е възникнало парично задължение, което не е изпълнено в срока, предвиден в Директивата. При неизпълнение на парично задължение, кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата – чл. 86 ЗЗД, в този смисъл БНБ дължи обезщетение за периода на забавата.

За извършеното нарушение на правото на ЕС БНБ дължи обезщетение само за периода на забава - от момента, в който реално ищецът е трябвало да има достъп до депозита си до момента, в който нарушението е преустановено, а именно за периода от 26.07.2014г. до 05.11.2014 година. Само за този период е налице и причинно следствена връзка между извършеното от БНБ нарушение и претърпените вреди. По отношение на началната дата на периода следва да се посочи, че срокът от 5 работни дни по чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19, в която БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, смятано от 20.06.2014г. (датата на поставянето на К. под надзор) изтича на 27.06.2014 година. След този момент действително БНБ е в нарушение на правото на ЕС, но независимо от това съдът не споделя становището, че още на 30.06.2014г. ищецът е следвало да има достъп до депозита си. Постановвяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С акта, с който се установява неналичността на депозитите само се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити и считано от датата на постановвяване на този акт, започва да тече срокът за изплащане. По аргумент отчл.23, ал.5 ЗГВБ, в случай че БНБ бе взела Решението по чл.1, пар.3, подт. i) в петдневния срок - т.е. най-късно на 27.06.2014 година, то спрямо срока от 20 работни дни за изплащане на депозитите, смятано от 30.06.2014 година, най-рано ищецът е можел да получи достъп до депозита си на 25.07.2014 г., а от 26.07.2014 година това е и датата, от която реално е започнала да търпи вреди вследствие нарушението/забавата на БНБ., тъй като Решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 06.11.2014 година и тогава е отнет лицензът на [фирма] и съобразно действащото към момента законодателство, е обявена неналичността на депозитите, респ. е стартирана процедурата по компенсирание по чл.10 от Директива 94/19. След тази дата БНБ вече не е в забава, поради което за този период до датата на изплащане на гарантирания депозит- 04.12.2014 година липсва виновно поведение и причинно-следствена връзка между такова и претендираните вреди.

АССГ/ при предходното разглеждане на делото/ , с Решение, което е оставено в сила в тази му част от ВАС е осъдил БНБ да заплати обезщетение в размер на 4253,23 лева. Настоящият съдебен състав намира, че искът за разликата над 4253,23 лева да предявения размер следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, още повече, че лихвата по депозитите е била начислявана за целия период от поставяне на банката под специален надзор до отнемане на лиценза на банката и е била изплатена при изплащане на гарантираните влогове до гарантирания от закона размер - чл. 4, ал. 2 от ЗГВБ.

Следователно за сочения от ищеца период той е продължавал да получава доходност от вложените в [фирма] средства и в този смисъл не е претърпял вреда, а

напротив - получил е именно това, което е следвало от договора му с банката, като вложената главница е била олихвявана през целия период на специален надзор. Всяко неизпълнение на парично задължение е забавено изпълнение и може да породя претенция за заплащане на закъснителни вреди. В случая за държавата е възникнало парично задължение, което не е изпълнено в срока, предвиден от

Директивата. При неизпълнение на парично задължение, кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата – чл. 86 ЗЗД. Законната лихва се дължи на кредитора, без да се изисква от него да доказва, че действително е претърпял вреда в размер на законната лихва. Това принципно законово положение не се влияе от обстоятелството, че по вземането към [фирма] е начислявана договорна лихва и част от нея е изплатена от Фонда за гарантиране на влоговете.

В същото време обаче, във връзка с размера на иска, не може да се пренебрегне фактът, че за период, съвпадащ с исковия, по влога на кредитора от [фирма] са начислявани договорни лихви, съгласно действащия тогава текст на чл. 4, ал. 2 от Закона за гарантиране на влоговете в банките /отм./. По естеството си договорните лихви представляват възнаградителни лихви, дължими от банката, затова че определена парична сума ѝ е предоставена за определен период. Лихвите имат характер на граждански плод на капитала. С изплащането на договорните лихви по вземането към К., част от вредата на кредитора, в размер на законната лихва върху главницата, за процесния период, би била възмездена.

Вярно е, че договорната лихва е начислена върху вземането на ищеца към К., а законната се начислява върху вземането за обезщетение към държавата. Първата има възнаградителен характер, а втората – санкционен, поради което е и по-висока. Именно затова евентуалното участие на суми, представляващи договорна лихва в рамките на сумата, изплатена от Гаранционния фонд, не води до пълната липса на вреди от незаконосъобразното поведение на държавата. Вредата за ищеца в случая се изразява в пропуснатата полза от невъзможността за ползване на паричния капитал, която следва да се счита частично възмездена от изплатената в рамките на гарантирания размер на влоговете договорна лихва, стига това изплащане и размерът на договорната лихва да бъдат доказани.

Обезщетението по чл. 1 ЗОДОВ не следва да се превръща в средство за неоснователно обогатяване. Доказано е, че ищецът е претърпял вреди в размер на 4253,23 лева/ като в този смисъл е и налице влязло в сила съдебно Решение на АССГ/, но не са доказани разликата над тази сума до предявения размер от 8627,97 лева и за периода от 30.06.2014 до 24.07.2014 година и от 7.11.2014 година до 04.12.2014 година ищецът да е търпял вреди. Не са доказани и наличието на пряка причинно- следствена връзка между посочените от ищеца бездействия на ответника (независимо дали те са законосъобразни или не) и вредите, чието обезщетяване се търси в производството за посочения размер и за посочените периоди.

С оглед на всичко това настоящият съдебен състав намира, че не са налице основания за ангажиране отговорността на БНБ за разликата над уважения размер от 4253,23 лева до предявения размер от 8627,97 лева и за период от 30.06.2014 година до 24.07.2014 година и от 07.11.2014 година до 04.12.2014 година вследствие нарушаване правото на ЕС.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и в негова полза не следва да се присъдят суми. Претенцията на ответника по иска за присъждане на разноски също е неоснователна. **Съгласно нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ -(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.)-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма Вярно е , че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и](#)**

заклучителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) в сила от 03.12.19 година с§ 6. (1) е посочено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 22.06.2017 година година, преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно не следва да намери приложение в случая.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на Д. К. Д. от [населено място] срещу БНБ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, претърпени в периода от 25.07.2014 година до 06.11.2014 година, вследствие на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите на [фирма] в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл.1, параграф 3 ,буква i от Директива 94/19/ ЕО на Европейския парламент и на съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити за разликата над 4253,23 лева до предявения размер от 8627,97 лева и за периодите от 30.06.2014 година до 24.07.2014 година и от 07.11.2014 година до 04.12.2014 година.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА Д. К. Д. ОТ ГР. С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА РАЗНОСКИ.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА БНБ ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

